

O BEŽNIH VEČERIH

DESETO POGlavJE ždi pohojeno v kotu diska

108 Končno je odpravljena zgodovinska krivica in zelo v ospredje se pririne dekliški klepet. V besedah domujejo hrepenenje, pravila oblačenja ter prostor bogu za hrptom. V mraku blesti cool make up. Pomen majhnega plusa v domišljiji normalno razvitega bralca, kajpak tudi bralke. Kaj je prehodno stanje, ki te ne sme sesuti? Ali bo vsaj enkrat na svetu zmagala dobra vzgoja? Ker življenje nadvse drvi ter vse živo hrumi v disko, morajo nastopiti jedrnata navodila, v kakšnih primerih se spleča malce obotavljati. Na popotovanju za resnico dobi svoj odgovor tudi modri beli brat s štirimi očmi. Vloga temperature pri splošnem odkrivanju bolezni.

KLEPET PO MODI

Špela, Mojca in Neža so nerazdružljive prijateljice. Stojijo si ob strani v dobrem in v slabem. Življenje nenehno dokazuje, da je danes obojega dovolj. Nekateri menijo, da je drugega več. Zato si je treba včasih lajšati dušo.

Tako gre vsakdo, ki kaj da nase, vsak petek zvečer v disko A - 300. Tam vidiš in srečaš vse tiste, ki jih želiš videti ali srečati. Tam vidiš in srečajo tebe. Tam si dodobra lahko izbereš tiste, za katere boš v prihodnje hrepenel, da bi jih srečal. Je verjetno, da bo kdo zahrepenel po tebi. Temu se reče: si in.

Ob tem so na vpogled vsi pristopi k oblačenju (včasih tudi razgaljanju) in friziranju: aktualni, moderni, zaprašeni. Izveš, kako se dandanašnji govori, kako se je treba vesti, kakšna so pravila druženja. Da ne omenjamo glasbe. O njej bi lahko govorili ure in ure in kakšen teden povrh. V disku A - 300 je taka, da jo lahko poslušajo le pravi. Tisti, ki so in.

Skratka, vzdušje za (.....) +

Špela, Mojca in Neža so in. Vsak petek so v A - 300. Ne glede na vreme, zdravje, razpoloženje staršev, blišč ali bedo v šoli. V disko prihumi vse živo. Včasih se zato zgodi, da pač prideš na vrsto za najtemnejši kot. Tam te suvajo, stojiš na eni nogi in sanjaš o boljših časih.

Mojca mora nujno na WC. Špela jo malce pospremi. Ko se vračata, nadvse po naključju pride mimo Brane. Skoraj zaleti se v Špelo. Pozdravi Mojco, saj sta soseda.

Izbruhne neorganiziran čvek. Mojca kar pleteniči in pleteniči. Ne ozira se na Špelo, ki v peklenskih mukah umira ob njej in to kaže z živahnim prestopanjem. Špela hrepeni iz vsega srca, da bi vsaj enkrat na svetu zmagala dobra vzgoja in bonton. Naj se ta trapa, hočemo reči Mojca, vendarle spomni, da se z Branetom ne poznata. Špelo je vendar treba predstaviti. Kako naj človeštvo normalno živi in se razvija, če se nihče ne pozna med seboj? A ta vzvišena gos, hočemo reči Mojca, se obnaša nemogoče, važička, obrača oči, se spakuje in preteguje kot kakšna sveže pleskana manekenka v reklamih za najnovejše motorje.

Mojca: Kar sam in otožen? Kje imaš Tanjo?

Brane: Trenira, ker ima v nedeljo avdicijo pri neki plesni skupini.

Špela (v mislih): Za (.....) +, tudi pleše. Koza!

Mojca: Čudovito! Potem jo bomo pa videli na televiziji, kaj?

Brane: Že mogoče, če bo sprejeta. Strašen naval je. Za (.....) + Tanja je sicer mega cool. Upam, da ji bo uspelo. Če ji bo, ne bo dajala več inštrukcij iz matematike in fizike. Ne bo časa. V skupini bo le veliko casha. Malo se ozri in najdi koga drugega, da te bo učil.

Mojca: Hm, ja. Živijo. Uživaj!

Mojca se je hitro obrnila in šla ter potegnila Špelo za seboj. Njun pogovor med prerivanjem do Neže je bil neponovljiv. Tudi neprevedljiv. V njem so se na moč kopicile besede z oznako +.

Avtor besedila si jih ne upa ponoviti.

Vsak bralec lahko uporabi lastno domišljijo in si jih pričara v skladu s svojimi sposobnostmi.

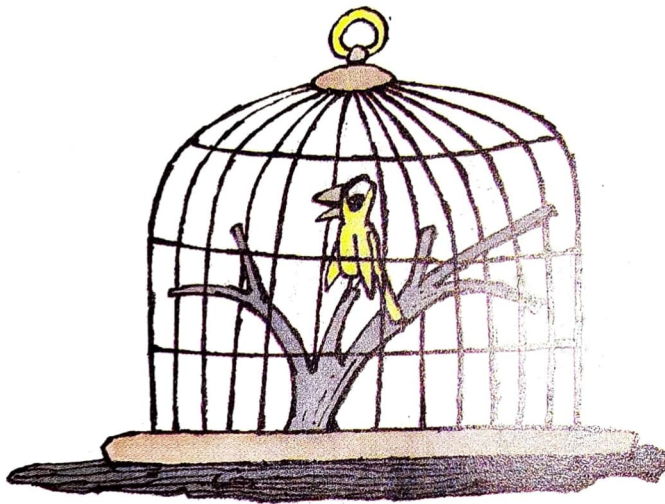
OTOŽNI NAPUH

»Da te ni sram!« je vzkliknil kanarček. »Takole se kopaš v cestnem blatu!«

Stari vrabec se je valjal naprej in veselo dvigoval prah.

»Očka,« mu je šepnil mali vrabček, »tistile rumeni gospod nekaj kriči nate.«

»Ne poslušaj ga,« je čivknil vrabec. »On kriči zato, da bi prepričal samega sebe, kako lepo mu je v kletki.«

ČE BI IN ČE NE BI

»Če bi bila jaz mačka, bi pustila miši pri miru,« je zaklicala miš in pred mačko zbežala v luknjico.

»Če bi bila jaz pes, ne bi preganjala mačk,« je zasopla mačka in pred psom splezala na drevo.

»Neumnost!« je zarenčal pes. »Jaz pa ne bi hotel biti niti miš niti mačka!«

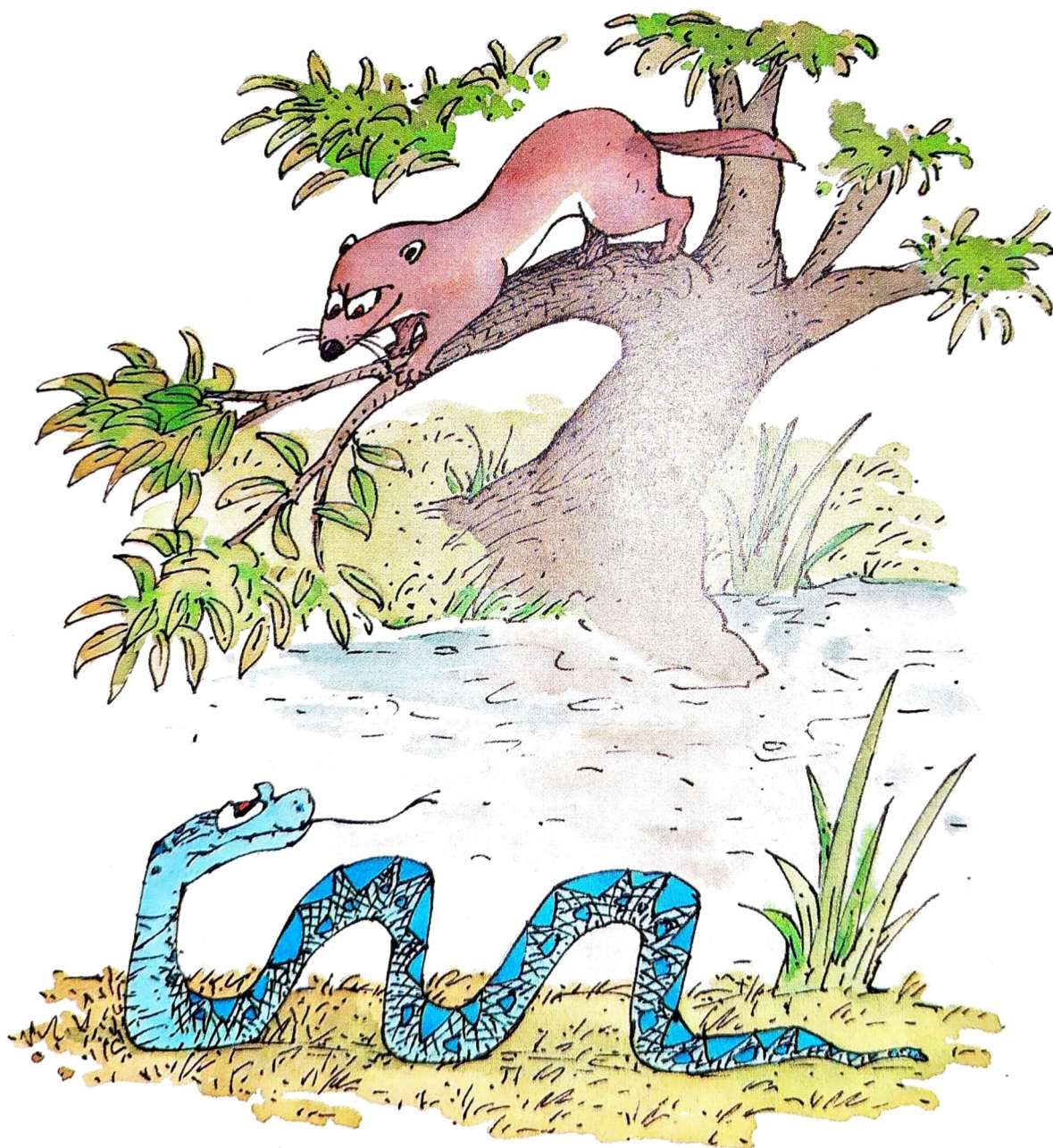

MODRI MODRAS IN PODLA PODLASICA

Na mah ob vodi jo je mahoma primahal modras. Z veje ga je podlo poklicala podlasica:

»Prinašam ti pozdrave sodruga iz druge struge.«

»Nobnih sorodnikov nimam več tam. Preveč so se pogovarjali s podlasticami,« je modro odvrnil modras, se hitro obrnil in se vrnil v luknjo.

SLAVKO PREGL

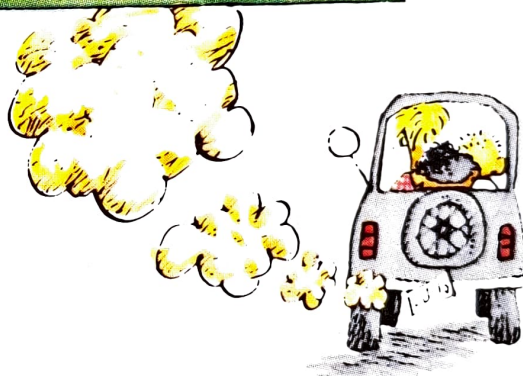
ČE

BI

IN ČE NE BI

Ilustriral MARJAN MANČEK

ODPRAVA ZELENEGA ZMAJA

1. poglavje

Kako Pipi naleti na hišnika v najbolj nepravem trenutku in kako se izmaže. Kako Bobusti prijatelja na cedilu in kako Miha strašno zakriči.

»Kam pa kam, kolega?« je vprašal hišnik, si pogladil brke in se oprl na metlo.

Saj vsi vemo, kako je s hišniki. Kadar se pokvari pipa in mama zastoka »ja, kje pa je hišnik!?!«, hišnika ni nikjer. Vsi so ga še ta hip videli, ampak ravnokar je nekam šel. Prav tako je takrat, kadar se kakšnemu očetu strašno mudi na sestanek in skoči v dvigalo, dvigalo pa obstane med nadstropjema. Tisti oče potem razbija v dvigalu, kliče hišnika in vmes reče kakšno besedo, ki nima s hišnikom nobene zveze, ima jo pa s kakšnim nevzgojenim fakinom. Hišnika ni nikjer. Se pa seveda hišnik pojavi tisti hip, ko se samo od sebe razbije kakšno okno, a gre slučajno ravno Miha mimo. Takoj je tam tudi takrat, kadar kakšen mulc iz sosednjega bloka piše po steni: »Mile je vosu!«

Pipi je pozabil, kako je s hišniki. Z velikim metrom je hodil po kleti, ker je želel nekaj izmeriti.

Hišnik se je kajpak pojavil in vprašal tisti svoj kam pa kam.

»Jajajaz nikkamor,« je odgovoril Pipi in motovilil z metrom.

»He,« je rekel hišnik. »Tukaj se ne pride nikamor, ampak v klet in zaklonišče.«

»Glej no, saj res,« je rekel Pipi. »Pozabil sem.«

Hišnik je pomislil, če bi se razjezil. Ampak spomnil se je, da je pravkar kosil in žena mu je doma govorila, naj se s polnim želodcem ne razburja. Ker sinovi vedno ubogajo svoje mame, hišniki pa svoje žene, je pogoltnil slino in rekel: »Joj, koliko skrbi te preganja, da tako zamišljen hodiš okrog. In ko že hodiš okrog, hodi raje po dvorišču in ne po kletih. Jasno?«

Hišniku je treba reči »jasno!« in iti ven. To je Pipi takoj storil, četudi je resnično imel veliko skrbi.

Njegova dolžnost je bila premeriti poseben prostor v kleti. Hišnik mu je to prečil. Zdaj se mu bosta Bob in Miha smejala in ga zafrkavala in tako dalje.

Bob je nekaj praskal po OLD PUNCI. Vedno se je delal, kako resno nekaj popravlja. Ampak Pipi je natančno vedel, da nekaj praska, ker o popravljanju nima pojma.

»A si?« je vprašal Bob in na nosu mu je pisalo, kako ve, da Pipi ni.

Pipi se je ustavil pred njim, preložil meter iz ene v drugo roko in rekel:

»Ni se mi dalo zdalje laziti po kleti. Kasneje bom.«

»A, a tako,« je rekel Bob in na nosu mu je pisalo, kako ve, da je Pipi zacvikal pred hišnikom.

»Kaj, ko bi šla na kakšen sladoled?« je predlagal Pipi, ker si je želel pogovora o čem drugem.

»Krasna ideja,« se je razveselil Miha, ki se je v tistem trenutku pojavil izza vogala.

»Kar pojdiva,« je rekel Bob in zaprl pokrov motorja. »Jaz nimam časa. Nekam moram nujno z avtom.«

Važno je odšel mimo njiju v hišo. Pipi je nekaj časa strmел za njim, zardeval, potem pogledal Miho, ki tudi ni bil videti posebno srečen, zaškrtal z zobmi in planil k OLD PUNCI. Nekaj časa jo je obotavljaje se gledal, potlej se je sunkovito sklonil h kolesu in začel odvijati ventil.

Miha je strmел in ni mogel dojeti, kaj se dogaja.

Pipi je malo manj strmел. Sploh ni videl ničesar okrog sebe. Samo sklanjal se je k zadnjemu kolesu OLD PUNCE in odvijal ventil. OLD PUNCA je stala pod balkonom na tisti strani, kjer je stanoval Bob.

Kaže, da je Pipi tudi na to v tistem trenutku pozabil. Šele Miha ga je skušal spomniti s strašnim krikom »Pazi, Pipi!«